



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **AUTODROM MOST a.s.**, IČO 25419048
se sídlem Tvrzova 5, Most
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Zachem
se sídlem Na Petřínách 310/82, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 3. 2024, č. j. MV-53142-16/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou podanou původně u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovaného ze dne 2. 1. 2024, č. j. MV-133851-25/VS-2019. Prvostupňovým rozhodnutím bylo v rámci přezkumného řízení změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 8. 2019, č. j. KUUK107382/2019/SCKZU-3 (dále jen „krajský úřad“ a „rozhodnutí „krajského úřadu“), tak, že v rozhodnutí Magistrátu města Most ze dne 28. 5. 2019, č. j. MmM/060090/2019/OSČ-P/ŠP (dále jen „magistrát“ a „rozhodnutí magistrátu“), v části výroku o uložení správního trestu byla snížena výše pokuty z 80 000 Kč na 30 000 Kč, ve zbytku bylo odvolání žalovaného proti rozhodnutí magistrátu zamítnuto a toto bylo rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí krajského úřadu přitom původně zrušilo rozhodnutí magistrátu a věc vrátilo magistrátu k novému projednání. Eventuálně pak žalobce navrhl moderaci předmětného trestu soudem.

2. Soud podotýká, že předchozí rozhodnutí ministra vnitra v této věci bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2023, č. j. 15 A 41/2020-41.
3. Žalobce v žalobě a jejím doplnění předně uvedl, že považuje napadené (i prvostupňové) rozhodnutí za nicotné. Žalovaný nemůže přímo rozhodovat ve věcech samosprávy, zde o přestupku proti pořádku v územní samosprávě dle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích.
4. Žalobce měl dále za to, že ministr vnitra nesprávně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí nemá oporu v provedených důkazech. Nebylo totiž zjištěno a prokázáno, zda žalobce v rozhodných dnech skutečně porušil čl. II odst. 1 písm. a) až c) obecně závazné vyhlášky č. 2/2017 statutárního města Most, o regulaci hlučných činností (dále jen „vyhláška“). Z toho pak vyplývá i nesprávné právní hodnocení. Ministr vnitra neodstranil ani pochybení magistrátu spočívající v tom, že žalobce nepoučil o nedostatečnosti jím tvrzených liberačních důvodů, v důsledku čehož bylo rozhodnutí magistrátu pro žalobce překvapivé. Ministr vnitra a magistrát též rezignovali na zjištění, kdo je osobou, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě dle § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
5. Žalobce namítl, že předmětný skutek byl v době vydání napadeného rozhodnutí promlčen. Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda se jedná o pokračující či opakovaný přestupek. Jednotný záměr, vyžadovaný pro pokračující přestupek, nebyl v řízení dokazován. Ke spáchání žalobci vytýkaných přestupků došlo v období od 18. 6. 2017 do 1. 10. 2017, tedy částečně ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zánik odpovědnosti za přestupek je tak nutno posuzovat dle jeho § 20. Nadto odpovědnost za přestupek zanikla i dle § 31 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. a § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění do 31. 1. 2022.
6. Žalobce se domníval, že skutková podstata činností, které vyhláška zakazuje, je natolik vágní, že z ní nelze dovodit, jakým způsobem se osoba dopustí přestupku. Zatímco *hluk* je specifikován v § 30 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, *hlučné činnosti* dle vyhlášky v žádném zákoně ani podzákoněm právním předpise specifikovány nejsou. Dle žalobce je vyhláška úmyslně nastavena tak, aby k žádnému měření hluku nemuselo docházet a aby stačilo subjektivní vnímání zvuku ze strany oznamovatelů a správní uvážení.
7. Žalobce poukázal na to, že autodrom byl vybudován v letech 1978–1983, a to až za kopcem Hněvín mimo hlavní obytnou oblast, přičemž byl řádně zkolaudován. Většina obytných domů byla v okolí autodromu vystavěna až po jeho uvedení do provozu, často za nesouhlasu

krajské hygienické stanice, která opakovaně poukazovala na hlukové zatížení místa. Také v současné době město Most pokračuje v politice další obytné zástavby v okolí autodromu.

8. Magistrát své rozhodnutí opřel o ryze subjektivní vnímání hluku ze strany stále stejných fyzických osob, které vypovídají shodně v každém obdobném správním řízení – v dotčené dny byly vždy po celý den doma a hluk je rušil. Oznamovatel přestupku nemusí své tvrzení nijak prokazovat. Magistrát např. opomenul meteorologické podmínky v dotčených dnech, přičemž je obecně známo, že v případě nízké oblačnosti či intenzivního větru se hluk jeví jako intenzivnější. Důkazy založené ve spise pak netvoří logický celek. Z audionahrávek nelze dovodit datum a čas pořízení, původ a výši hluku a tyto audionahrávky ani nekorespondují s výpověďmi oznamovatelů. Nahrávky městské policie jsou nepoužitelné, neboť nezabírají pozemky žalobce, nýbrž pouze oznamovatele a jeho nemovitost, eventuálně příjezdovou cestu.
9. Subjektivnost vnímání hluku připouští i magistrát. Tato okolnost tak vytváří prostor pro libovůli při ukládání sankcí, když postačí správní uvážení. Dle magistrátu není rozhodné, zda v okolí byly také osoby, kterým hluk nevadil, podstatné je, že určité osoby hlukem rušeny byly. Subjektivní vjem je ovšem neměřitelný, a oznamovatelé přestupku tak mohou beztrestně lhát. Dle žalobce magistrát překročil meze správního uvážení, neboť se dopustil svévolného hodnocení skutkového stavu postaveného pouze na hypotéze naplnění neurčitého právního pojmu obsaženého ve vyhlášce.
10. Nelze odhlédnout od faktu, že vyhláška je zaměřena na jediný subjekt – žalobce, přičemž město Most nepopřelo, že vyhláška je reakcí na poptávku majitelů staveb sousedících s autodromem (viz spolek Zdraví pro Most). Tím je ovšem porušena jedna ze zásad, na nichž jsou vystavěny obecně závazně vyhlášky – musí být obecná, nikoli konkrétní. Žalobce si nebyl vědom přestupkového řízení s jiným subjektem na podkladě vyhlášky. Žalobce dne 9. 9. 2025 předložil soudu odpovědi magistrátu ze dne 30. 6. 2025 a 11. 7. 2025 na jeho žádosti o informace, které tento jeho předpoklad potvrzují.
11. Vyhláška výslovně stanoví, že hlučné činnosti při údržbě zeleně postihovány nejsou a že předmětem regulace není provoz na pozemních komunikacích. Zahradní technika i zvyšující se provoz na pozemních komunikacích však rovněž mohou být vnímány rušivě, jimi generovaný hluk se může blížit 100 dB. Hluk na pozemních komunikacích ovšem obyvatelům předmětné lokality zřejmě nevadí, byť dle žalobce jistě přesahuje limit 70 dB. Oznamovatelé přestupku jsou zjevně vedeni snahou žalobci uškodit. Žalobce podotkl, že hluk z jeho provozu je způsoben zejména pohybem motorových vozidel ve vlastnictví třetích osob, k jejich identifikaci však nebylo vedeno žádné dokazování.
12. Žalobce v řízení před magistrátem uvedl řadu liberačních důvodů dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb. Na dráhu nepustil vozidla, jež byla příliš hlučná (viz výslehy J. S.). Provozem řádně zkolaudovaného a v souladu s tím provozovaného areálu nemůže dojít k narušení veřejného pořádku. Žalobce též přijal řadu opatření provozního charakteru. Pokud magistrát považoval doložené liberační důvody za nedostatečné, měl o tom žalobce poučit a vyzvat jej k předložení důkazů či doložení dalších skutečností.
13. Ministr vnitra se rovněž nedostatečně vyjádřil k argumentu žalobce, že velký závodní okruh a polygon jsou silničním správním úřadem vedeny jakožto účelové komunikace dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; viz dopis krajského úřadu ze dne 14. 11. 2019. Ministr vnitra uvedl, že hluk z provozu na pozemních komunikacích vznikl jen z důvodu organizování akcí žalobcem v době, na niž se vztahuje zákaz vyplývající

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

z vyhlášky. Žalobce v tom spatřoval rozpor způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když na jedné straně je konstatován hluk z provozu na pozemních komunikacích, na druhé straně nemá být tato okolnost relevantní pro posouzení porušení předmětné vyhlášky. Žalobce dodal, že velký závodní okruh a polygon slouží i coby propojovací komunikace mezi pozemky žalobce, jiná cesta ke krajům areálu nevede.

14. Dle č. I písm. b) vyhlášky se však regulace nevztahuje na provoz na pozemních komunikacích, tedy ani na žádnou z účelových komunikací v areálu autodromu. Ministr vnitra se k tomuto nijak nevyjádřil a nevypořádal ani rozkladovou námitku, že žalovaný neuvedl, jak naložil s žalobcem navrženými důkazy (zda je zamítl či se s nimi vypořádal). Žalovaný podotkl, že jízdy po nespecifikované závodní dráze nelze považovat za provoz na pozemní komunikaci a že označení silničním správním úřadem „*je možné do jisté míry chápat jako podpůrné vodítko*“. Žalobce oponoval, že žalovaný nemůže tímto restriktivním výkladem definovat rozsah působnosti vyhlášky. Závěr žalovaného, že coby provoz na pozemní komunikaci je nutné „*vnímat toliko obecné užívání pozemní komunikace*“, není ničím podložen. Žalobce dodal, že závodní dráha neslouží výhradně pro závodní účely (probíhá zde školení řidičů, běžecké závody aj.). Dalším zdrojem hluku je provoz po příjezdových komunikacích do areálu autodromu, ostatně v areálu je veřejně přístupná čerpací stanice a dobíjecí stanice.
15. Žalobce dále upozornil, že závodních drah je v areálu autodromu několik, není tak zřejmé, kde se měla motorová vozidla pohybovat, když skutkové vymezení přestupku je takové, že hluk byl způsoben „*jízdou motorových vozidel pohybujících se po závodní dráze Autodromu Most*“. To způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
16. Žalobce akcentoval, že stejná obec, která vydala kolaudační rozhodnutí pro autodrom, vydala i vyhlášku. Krajský úřad proto ve svém rozhodnutí uložil magistrátu, aby se zabýval tím, zda není dán rozpor mezi kolaudačním rozhodnutím a vyhláškou. Žalobce zopakoval, že krajská hygienická stanice na zvýšený hluk upozorňovala a vyjadřovala se nesouhlasně ke změnám územního plánu. Město Most tak způsobilo problém, který přenáší na vlastníka autodromu.
17. Závěrem žalobce podotkl, že pokuta byla udělena po téměř 7 letech od spáchání údajných přestupků. Dle žalobce tak nebude mít uložený trest žádný z teorií zmiňovaných účelů – výchovný, preventivní, ochranný ani restorativní.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Jelikož žalobní námitky odpovídají rozkladovým námitkám, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a poté stručně reagoval na některé námitky.
19. Ohledně žalobcem namítané nezákonnosti vyhlášky žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 As 357/2020-74, Sb. NSS 4513/2023, a ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 As 356/2020-73. Co se týče promlčení, dle žalovaného uplyne mezní pětiletá lhůta až dne 21. 11. 2025. Pokud jde o liberační důvody, není úlohou správních orgánů, aby předkládaly důkazy jejich existence, ty musí předkládat obviněná právnická osoba. Stran výše pokuty žalovaný poznamenal, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41, ani částka 100 000 Kč obecně nepředstavuje v podnikatelské sféře částku, která by měla likvidační charakter.

Jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

20. Při jednání dne 15. 9. 2025 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci.
21. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 41/2020, dále odpověďmi magistrátu ze dne 30. 6. 2025 a 11. 7. 2025 na žádosti žalobce o informace týkající se přestupkových řízení na základě vyhlášky a přípravy návrhu vyhlášky a konečně dopisy Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 10. 2019 a 14. 11. 2019, v nichž žalobci sděluje, že se na specifikovaných parcelách nachází účelová komunikace nebo veřejně přístupná účelová komunikace. Soud konstatuje, že pro posouzení věci je dostačující obsah předloženého správního spisu, k čemuž odkazuje níže na vypořádání žalobních námitek. Pokud jde o spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 41/2020, pro věc je podstatný jeho rozsudek (jenž není třeba provádět k důkazu) a v něm obsažený závazný právní názor.
22. Soud dodává, že žalobce v žalobě navrhoval provést důkaz webovými stránkami *www.zdravipromost.cz* a *www.mesto-most.cz* za účelem prokázání, že vyhláška je zaměřená vůči němu a vznikla na základě poptávky voličů, obyvatel města Most. Soud i v tomto případě konstatuje, že pro posouzení věci je dostačující obsah předloženého správního spisu a odkazuje na vypořádání příslušné žalobní námítky níže.

Posouzení žaloby soudem

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
24. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení, kterou neshledal důvodnou. Lichá je teze žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda se jedná o pokračující či opakovaný přestupek, přičemž jednotný záměr, vyžadovaný pro pokračující přestupek, nebyl v řízení dokazován. Z třetího odstavce na str. 4 napadeného rozhodnutí vyplývá, že se ministr vnitra podrobně zabýval otázkou, zda jde o pokračující přestupek. Posuzoval přitom splnění všech zákonných podmínek, včetně jednotného záměru (ten nebylo třeba samostatně dokazovat, byl zřejmý z okolností případu), a dospěl k závěru, že se jedná o pokračující přestupek. Jelikož žalobce v žalobě úvahy ministra vnitra nijak konkrétně nezpochybňuje, soud na ně pro stručnost odkazuje. Ministr vnitra ve čtvrtém odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí zohlednil i skutečnost, že ke třem dílčím útokům předmětného pokračujícího přestupku došlo za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., přičemž vysvětlil, že dle § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. a judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2022, č. j. 10 As 444/2021-44, Sb. NSS 4356/2022) se použije zákon č. 250/2016 Sb. Teze žalobce, že odpovědnost zanikla i dle relevantních ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. (ve znění do 31. 1. 2022), je opět zcela obecná, a soud proto znovu odkazuje na řádné vypořádání této námítky ministrem vnitra na str. 3–4 napadeného rozhodnutí.
26. Soud dále konstatuje, že žalobce opakuje žalobní bod, s nímž se již vypořádal Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020. Soud proto připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119: „Vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a

dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projevily až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99-253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“.

27. K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí tak soud odkazuje na bod 25 rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020, dle něhož „[s]oud se nejprve zabýval tvrzenou nicotností žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nepřípustného zasahování do rozhodování samosprávy. Žalobce zřejmě mířil na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého mj. odvolací orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydaného v samostatné působnosti. V daném případě však správní orgán I. stupně neměnil rozhodnutí vydané ve věci samosprávy, neboť změnil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, který v rámci své dozorové pravomoci vykonával přenesenou působnost, nikoliv samostatnou působnost. Tak by tomu bylo, pokud by správní orgán I. stupně změnil rozhodnutí magistrátu, což se však v daném případě nestalo. Z tohoto důvodu nedošlo k nezákonnému či dokonce nicotnému zásahu žalovaného a správního orgánu I. stupně do práva na samosprávu.“.
28. Soud se následně zabýval otázkou, zda byl dodržen závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovený v rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020, body 36–41 (soud tak činí *ex offio*). Stručně řečeno, tento rozsudek žalovanému a prvostupňovému orgánu vytýká nedostatečnost odůvodnění, jelikož při změně přezkoumávaného rozhodnutí je přezkumný orgán povinen nahradit odůvodnění změněného rozhodnutí; žalobce měl právo, aby jeho odvolání proti rozhodnutí magistrátu bylo řádně vypořádáno.
29. Soud má za to, že závazný právní názor byl správními orgány dodržen. V bodu 39 rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020 bylo žalovanému vytknuto, že žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že krajský úřad nerespektoval právní názor žalovaného, aniž by ovšem žalovaný specifikoval, v čem má spočívat. Soud konstatuje, že tuto vadu svého předchozího rozhodnutí žalovaný zhojil na str. 4–6 prvostupňového rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Jelikož ve zbytku tkví dodržení závazného právního názoru v tom, aby bylo napadené a prvostupňové rozhodnutí řádně odůvodněno ohledně odvolacích námitek

žalobce proti rozhodnutí magistrátu, popř. rozkladových námitek, soud tuto otázku vypořádává níže, v rámci jednotlivých žalobních námitek.

30. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb. *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje.*
31. Podle preambule vyhlášky *cílem regulace této vyhlášky je zachování přijatelných životních podmínek tak, aby nedocházelo k narušování a snižování pohody bydlení a životní úrovně občanů města Mostu, část Souš, a aby mohli obyvatelé této městské části obvyklým způsobem života využívat svůj majetek a nerušeně trávit svůj volný čas.*
32. Podle čl. I vyhlášky *k zajištění ochrany veřejného pořádku na území města se vymezují činnosti, které narušují veřejný pořádek a klid v obci nebo jsou v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku obyvatel:*
- a) používání hlučných strojů, přístrojů a zařízení,*
 - b) veškeré další činnosti, ať již provozního nebo neprovozního charakteru, které generují souvisle po dobu delší než 5 minut hluk, vibrace nebo dunění srovnatelné se zařízeními vymezenými v čl. I písm. a) této vyhlášky; předmětem regulace není provoz na pozemních komunikacích. (vše dále jen „hlučné činnosti“).*
33. Podle čl. II odst. 1 vyhlášky *každý je povinen zajistit své provozní i neprovozní záležitosti tak, aby svým provozem, a vším, co s ním souvisí, vč. neprovozních aktivit, nerušil své okolí hlučnými činnostmi. Za tímto účelem se stanovují následující omezení:*
- a) O státem uznaných svátcích je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po celý den (6:00 – 22:00 hodin).*
 - b) O nedělích je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po 12:00 hodině (tj. po poledni od 12:00 do 22:00 hodin).*
 - c) Ve všech ostatních dnech výše neuvedených je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po 18:00 hodině (tj. od 18:00 do 22:00 hodin).*
34. Pokud jde o námitku, že vyhlášku nelze aplikovat pro její neurčitost, účelovost (zacílení na žalobce) a důvody jejího vzniku, soud považuje za vhodné předně citovat bod 35 rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020, dle něhož „[s]oud dále poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2023, č. j. 3 As 356/2020-77, a ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 As 357/2020-74, které se týkají skutkově i právně obdobných případů žalobce, ve kterých Nejvyšší správní soud posuzoval rozpor vyhlášky se zákonem o veřejném zdraví. Nejvyšší správní soud uvedl, že zákon o ochraně veřejného zdraví cílí v § 30 a násl. na regulaci hluku, který může mít negativní vliv na lidské zdraví, zatímco vyhláška v čl. I a čl. II sleduje nerušené trávení volného času a jistou úroveň pohody bydlení v městské části. Předměty regulace ve vyhlášce a v zákoně o veřejném zdraví se nepřekrývají a vyhláška byla správně vydána v rozsahu samostatné působnosti obce.“ (v podrobnostech soud pro stručnost odkazuje na zevrubné odůvodnění obou rozsudků Nejvyššího správního soudu).
35. Žalobce v žalobě k tvrzené neaplikovatelnosti vyhlášky predestírá jiné argumenty než domnělý rozpor vyhlášky se zákonem o veřejném zdraví, dle soudu jsou ovšem úvahy a závěry obsažené v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu přenositelné na projednávanou věc. Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu neshledaly, že by norma obsažená ve vyhlášce, tedy pojem *hlučné činnosti*, byla natolik vágní, že na jejím

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

základě nelze učinit závěr o jejím porušení. Tento závěr v nich není obsažen výslovně, leč implicitně z nich vyplývá. Nejvyšší správní soud se vyjádřil primárně k cíli vyhlášky, který aproboval, přičemž cíl vyhlášky se opírá o regulaci hlučných činností. Nejvyšší správní soud pojem *hlučné činnosti* nikterak nekritizuje či nerozporuje; posouzení cíle vyhlášky přitom nepochybně zahrnuje i hodnocení prostředku k jeho dosažení.

36. Ani soud nemá za to, že by norma stanovená vyhláškou byla vágní, koneckonců právní předpisy pravidelně pracují s neurčitými právními pojmy, které nelze exaktně změřit. Například pohoda bydlení, o níž vyhláška také hovoří, je pojem běžně užívaný v oblasti stavebního práva, přičemž se nejedná o přesně měřitelnou veličinu. Nadto vyhláška v čl. I písm. a) a b) vymezuje pojem *hlučné činnosti*, a to dostatečně, viz výše uvedená citace těchto ustanovení. Není nutné, aby byly hlučné činnosti definovány v decibelech, neboť se nejedná o hygienické limity chránící lidské zdraví. Vyhláška totiž cílí na ochranu pohody bydlení a nerušeného trávení volného času, k čemuž lze opět odkázat na citované rozsudky – konkrétně na bod 24 rozsudku sp. zn. 3 As 357/2020 a bod 28 rozsudku sp. zn. 3 As 356/2020, dle nichž vyhláška zabezpečuje nerušené trávení volného času obyvatel a jejich pohodu bydlení *bez ohledu na to, zda hluk atakuje hygienické limity*.
37. Za lichou považuje soud též námitku, že vyhláška je zaměřena výhradně proti žalobci, tudíž není obecná, nýbrž konkrétní. Z dikce vyhlášky nelze takový závěr dovodit, definice hlučných činností je dle soudu obecná, hovoří o používání hlučných strojů, přístrojů a zařízení a dalších obdobných činnostech generujících hluk, dunění nebo vibrace. Město Most bylo oprávněno vyhlášku regulující hlučné činnosti vydat, jak vyplývá z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Tvrzení žalobce, že se tak stalo na „politickou objednávku“, je bezpředmětné. Vyhláška byla vydána v rámci samostatné působnosti, je tak logické, že reaguje na místní poměry, popř. i na stížnosti či podněty občanů, popř. jejich sdružení. Z tohoto důvodu soud neprováděl důkaz webovými stránkami www.zdravipromost.cz a www.mesto-most.cz.
38. Teze žalobce, že účelovost vyhlášky plyne z toho, že žalobce je jediným subjektem trestaným na jejím základě, je dle soudu irelevantní. Stěží lze obecně závaznou vyhlášku, která představuje pouze místní regulaci, potažmo dopadá na omezený počet subjektů, srovnávat se zákonem s celostátní působností, jenž dopadá na řádově vyšší počet subjektů. Fakt, že určitou obecně závaznou vyhlášku bude převážně či výhradně porušovat jediná osoba, nevylučuje obecnost dané vyhlášky – podstatné je, jak je regulace definována, k čemuž se soud již vyjádřil v předchozím odstavci. Z tohoto důvodu soud neprováděl důkaz odpověďmi magistrátu ze dne 30. 6. 2025 a 11. 7. 2025 na žádosti žalobce o informace týkající se přestupkových řízení na základě vyhlášky a přípravy návrhu vyhlášky.
39. Návazně na to soud podotýká, že celá argumentační linie poukazující na okolnosti vzniku autodromu, jeho kolaudaci a následný postup města Most, který umožnil výstavbu i v okolí autodromu, je mimoběžná. Předmětem tohoto řízení není stavební řízení vztahující se k autodromu a jeho kolaudace, ani změny územního plánu umožňující výstavbu blíže autodromu a související stanoviska krajské hygienické stanice, ani současná politika výstavby v okolí autodromu. Žalobce ostatně mohl jak proti výstavbě, tak proti změnám územního plánu brojit v příslušných správních řízeních, popř. se mohl bránit správní žalobou. Ke změnám územního plánu lze pro úplnost odkázat na zásadu zdrženlivosti soudních zásahů ve vztahu k územnímu plánování, resp. územní samosprávě (nález Ústavního soudu ze dne sp. zn. III. ÚS 1669/11-1).

40. Pokud jde o zjištění skutkového stavu, soud považuje zjištění učiněná správními orgány za dostatečná. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu rozporuje výsledky svědků, resp. subjektivnost jejich tvrzení, a nepoužitelnost nahrávek městské policie.
41. Jak již soud uvedl výše, hlučné činnosti dle vyhlášky nejsou definovány hlukovým limitem v decibelech. Vnímání hlučných činností jakožto hlučných – obtěžujících je tudíž ze své podstaty subjektivní. Oznamovatelé přestupků, popř. svědci, tak vypovídají o svém subjektivním vnímání hluku a o tom, jak je obtěžoval. Jejich sdělení a výpovědi proto nelze paušálně odmítnout jako účelové a zaměřené proti žalobci. Naopak představují základ pro skutkové zjištění správních orgánů. Není přitom rozhodné, že někteří svědci, konkrétně ti navržení žalobcem, vypověděli, že je hluk z autodromu nerušil, a že oznamovatelům přestupku – svědkům patrně nevadí jiné činnosti, na něž upozornil žalobce a které generují hluk (přičemž soud upozorňuje, že zahradní technika a provoz na pozemních komunikacích jsou beztak z působnosti vyhlášky vyjmuty), k čemuž lze odkázat na argumentaci žalovaného na str. 12–13 prvostupňového rozhodnutí. Soud opakuje, že vnímání hluku, resp. vnímání obtěžování jím je subjektivní.
42. Podstatné je, aby sdělení oznamovatelů přestupku a výpovědi svědků byly doplněny dalšími podklady, což jsou. Součástí správního spisu (spisu magistrátu) jsou písemné záznamy oznámení o přestupku, úřední záznamy městské policie a optická média s audiovizuálními nahrávkami. Dle soudu je tak zřejmé, že tvrzení oznamovatelů přestupků a výpovědi svědků byly podloženy jinými, objektivními důkazy, které s nimi tvoří logický celek.
43. Žalobce se snažil relevanci těchto záznamů zpochybnit, jeho námitky jsou však povšechné, nelogické či zavádějící. Soudu není zřejmé, co žalobce míní tím, že z *audionahrávek* nelze dovodit čas jejich pořízení – mohlo by jít o audionahrávky hovorů na linku městské policie, jinak se totiž jedná o audiovizuální nahrávky. V každém případě lze z písemných záznamů oznámení o přestupku zjistit, kdy (datum i čas) byl přestupek oznámen. Stejně tak lze z písemných záznamů oznámení o přestupku a z úředních záznamů městské policie seznat, kdy byly pořízeny audiovizuální nahrávky poblíž nemovitostí oznamovatelů a poblíž autodromu.
44. Teze žalobce, že audionahrávky, tj. zřejmě audiovizuální nahrávky, nekorespondují s výpověďmi oznamovatelů, je natolik obecná, že ji soud nemůže posoudit, protože je bezpředmětná. Argument, že nahrávky nezabírají pozemky žalobce, nýbrž pouze oznamovatele a jeho nemovitost, eventuálně příjezdovou cestu, je nelogický, neboť stěžuje-li si oznamovatel přestupku na hlučnou činnost, jež ho ruší na jeho pozemku (v jeho obydlí), pak je žádoucí, aby byla nahrávka učiněna právě na tomto místě. Nadto je tvrzení žalobce zavádějící. Z obsahu správního spisu (záznamy o oznámení o přestupku) a ze str. 11–12 prvostupňového rozhodnutí je evidentní, že v převážné většině případů byla učiněna i nahrávka poblíž autodromu.
45. Požadavek žalobce, aby z nahrávky bez jakýchkoli pochybností vyplývalo, že určitý zvuk pochází z autodromu, považuje soud za nerealistický. Jestliže byly v určitý den učiněny nahrávky u nemovitosti oznamovatele, jenž si stěžuje na typické zvuky provázející rychlou jízdu vozidel, a dále u autodromu, kdy je zachycena jízda vozidel po závodní dráze autodromu, pak to soud považuje za zcela dostačující důkaz, že příčinou hluku u nemovitosti oznamovatele byla právě jízda vozidel po závodní dráze autodromu. Soud k tomu odkazuje na str. 11–12 prvostupňového rozhodnutí, které podrobně popisují obsah nahrávek, proti němuž žalobce nijak konkrétně nebrojil, a rovněž odkazuje na jednotlivé písemné záznamy

oznámení o přestupku a úřední záznamy městské policie s popisem události (popisující okolnosti pořízení audiovizuálních nahrávek a konstatující souvislý hluk delší 5 minut).

46. K námitce nezohlednění meteorologických podmínek soud odkazuje na str. 13–14 prvostupňového rozhodnutí, přičemž se shoduje se závěrem žalovaného, že se nejedná o nedostatek dokazování. Byl to žalobce, kdo měl zohlednit aktuální meteorologické podmínky zhoršující obtěžování okolí hlukovými činnostmi a přizpůsobit tomu svůj provoz, aby ani za těchto meteorologických podmínek neporušoval vyhlášku.
47. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. *právník osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*
48. Co se týče liberačních důvodů, žalobce své přesvědčení, že měl být vyzván k jejich prokázání, jestliže jím uváděné liberační důvody byly z pohledu žalovaného nedostačující, ničím nepodložil. Soud je naopak toho názoru, že z dikce zákona, judikatury i doktríny jednoznačně vyplývá, že je čistě věcí žalobce, aby prokázal existenci liberačních důvodů, a to i přesto, že je přestupkové řízení založeno na vyšetřovací zásadě. Soud se tedy shoduje se závěrem žalovaného na str. 15 prvostupňového rozhodnutí.
49. Z dikce § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. plyne, že je to daná právnická osoba, která má prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Pokud jde o judikaturu, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33, Sb. NSS 3139/2015, dle něhož pokud provozovatel čerpací stanice chce využít liberační důvod dle § 10 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot, musí prokázat, že provedl technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona. Označený rozsudek se nezabýval liberací dle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016, principiálně se ovšem jedná o totožné instituty, ergo je závěr označeného rozsudku plně přenositelný na projednávanou věc. Také doktrína se shoduje na tom, že liberační důvody prokazuje pachatel přestupku, srov. komentáře k § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. in Jemelka L., Vetešník P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2025, a Bohadlo D., Brož J., Kadečka S., Průcha P., Rigel F., Šťastný V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář.* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer.
50. K žalobcem sděleným liberačním důvodům se žalovaný vyjádřil na str. 13 a 15 prvostupňového rozhodnutí, ministr vnitra ho pak doplnil v pátém odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného se žalobce v podstatě omezil na kontrolu právních předpisů a vnitřních nařízení. Vyhláška však jednoznačně deklaruje, kdy nelze hlukovou činnost provádět vůbec. Odpovědnosti se tak nedá zbavit jen poukazem na to, že šlo o sériově vyrobená vozidla s platnou technickou kontrolou a před vjezdem na závodní dráhu proběhla kontrola hlukovosti u výfuku. Žalovaný též správně podotkl, že splnění hranice hlukovosti u jednoho vozidla neznamená, že ve větším počtu vozidel nemůže hluk působit obtížně. Následně žalovaný akcentoval, že žalobce nedoložil, jaké hlukové limity akceptuje pro provoz na závodní dráze a z čeho usuzuje, že takový hluk nespadá pod hlukové činnosti. Dále neuvedl, kolik vozidel na závodní dráhu pouští, a neprokázal ani, že kontroluje osoby, které vozidla vpouštějí. Soud toto vypořádání žalovaného pokládá za dostatečné a věcně správné.
51. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. *právník osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.

52. Podle § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb. *odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.*
53. Nedůvodná je též námitka, že nebyla zjišťována konkrétní fyzická osoba, jejíž jednání je přičitatelné žalobci ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. Žalobce opomíná, že dle odst. 6 téhož paragrafu zjištění takové fyzické osoby není podmínkou odpovědnosti právnické osoby za přestupek, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. Dle soudu je zcela zjevné, a to již ze samotného vymezení přestupku, že je přičitatelný žalobci, neboť k němu došlo při činnosti žalobce.
54. S tím souvisí námitka, že nebyly identifikovány třetí osoby, jimž patřila vozidla způsobující hluk. Jestliže žalobce provozuje autodrom, odpovídá za tuto svou činnost, a objektivně odpovídá za přestupky související s touto činností, k čemuž soud odkazuje na str. 10 a 15 prvostupňového rozhodnutí.
55. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. *v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.*
56. Pokud jde o námitku, že se v areálu autodromu nacházejí (veřejně přístupné) účelové komunikace, přičemž provoz na pozemních komunikacích není předmětem regulace dle vyhlášky, soud se ztotožňuje s úvahou žalovaného na str. 15–17 prvostupňového rozhodnutí. Podstatné je, že se účelová komunikace používala způsobem, jenž nespadá pod běžné užívání pozemní komunikace dle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Z celkového vyznění vyhlášky je dle soudu zřejmé, že „provozem na pozemních komunikacích“ míní běžné užívání pozemních komunikací. Pohyb vozidel po závodní dráze areálu autodromu, na nějž musí být jeho provozovatelem výslovně vpuštěna, kdy z důkazů provedených ve správním řízení vyplývá, že se vozidla pohybovala vysokou rychlostí, prudce akcelerovala a brzdila atd., nelze dle soudu považovat za běžný provoz po pozemní komunikaci sloužící komunikační potřebě (převážně z jednoho místa na druhé). Žalovaný na str. 16 prvostupňového rozhodnutí správně poukázal na zvláštní povahu závodních drah, jejich oddělení od běžného provozu a to, že se zde v mnoha ohledech neuplatní pravidla provozu na pozemních komunikacích. Argument žalobce, že používá dané pozemní komunikace pro pohyb po areálu autodromu, je s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním lichý, zjevně se nejednalo o hluk provázející běžný provoz na pozemní komunikaci sloužící pohybu po

areálu. Není zde tedy ani žádný rozpor v závěrech žalovaného, hluk sice pocházel z pozemní komunikace, ale nikoli z jejího běžného použití.

57. Dle soudu je podružné, z které konkrétní závodní dráhy areálu autodromu hluk vycházel, rozhodné je, že šlo o závodní dráhu autodromu. Pokud žalobce poukazuje na to, že se v areálu autodromu pořádají i jiné akce, včetně takových, u nichž ani nedochází k provozu vozidel, pak soud podotýká, že vyhláška by platila i pro tyto akce; v nyní projednávaném případě se ovšem řešil hluk způsobený pohybem motorových vozidel.
58. Žalovaný také zdůraznil, že předmětem řízení byl hluk působený jízdou motorových vozidel pohybujících se po závodní dráze autodromu (str. 15 prvostupňového rozhodnutí), naopak případný pohyb vozidel po příjezdových cestách k závodní dráze předmětem řízení nebyl, čímž zhojil vadu vytýkanou mu v bodě 40 rozsudku sp. zn. 15 A 41/2020.
59. Soud proto neprováděl důkaz dopisy Krajské úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 10. 2019 a 14. 11. 2019, v nichž žalobci sděluje, že se na specifikovaných parcelách nachází účelová komunikace nebo veřejně přístupná účelová komunikace, neboť by to na posouzení věci nemělo žádný vliv.
60. Co se týče námitky žalobce, že pokuta byla udělena po téměř 7 letech od spáchání údajných přestupků, pročez již nemůže plnit žádný účel, soud poukazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. V rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.*“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. *Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství*, roč. 2013, č. 2, str. 10–17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“. Soud rovněž poukazuje na usnesení Ústavního ze dne 14. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 2031/21, dle něhož „*povinnost zohledňovat délku řízení při úvahách o výši ukládané pokuty v přestupkovém řízení z judikatury Ústavního soudu ani Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá*“, k čemuž odkázal na podrobné zdůvodnění v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 1962/21. Jelikož tedy judikatura nepožaduje po správních orgánech zmírnit ukládanou sankci, nebo dokonce řízení zastavit, je dle soudu patrné, že ukládaná pokuta svůj účel i s odstupem času plní.
61. Ohledně navrhované moderace trestu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) soud uvádí, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro své ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně

neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, Sb. NSS 2672/2012). Žalovaný se výši pokuty zabýval na str. 17–18 prvostupňového rozhodnutí, přičemž s ohledem na vadný postup magistrátu ukládanou pokutu snížil. Žalobce se k těmto úvahám žalovaného nevyjádřil, soud pak považuje odůvodnění výše pokuty za dostatečné a věcně správné. Ani z relativní výše pokuty (30 % horní hranice sazby), ani z absolutní výše pokuty (30 000 Kč) nelze usuzovat na neadekvátnost či nespravedlnost sankce.

Závěr

62. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu